

Zlato v ohni.

Pravda je v ohni... KAPITOLA XLIII.

Zapomněl jsem na mě prosby, kterými jsem od vás v Benátkách odšel.

'Nezapomněl, budte ojištěni.' 'Víte snad také, že to čekám...'

'Na svého lesního. Vím i to od vaší ethodné paní taty.'

Pavluše jasně sápsala se slovem k drahé otázkě.

'Nezapomněla byste mne tady, slečno, dokládá Rus, kdy bych byl nevěda, že se to s panem baronem nešťákem.'

'Zvzděl jste i to od mé taty?' 'Nikoli, Oá ní jsem jenom sváděl, co jsem již uvedl — to více. Ale vždyť vy sama snad nečekáte, že by pan baron přijal — už nyní?'

'Ale až přijde, málo snadno dolehnou, že jste tu byl...'

'Litoje velice, slečno, že se vidíte nucena vystavit takovou obavu.'

'Ona jen oči sklopila.' 'Ale mám to povně vědomí, pokračoval Rus, že tímto našim setkáním nikdo nebude k šarlivosti popuzen.'

Slečna po krátkém pomlčení náhle se vzhopila a rychle se optala: 'Chcete mi říci, že se baron oženil?'

'Nebojí — není tomu tak...'

'Ale to sem nepřijede?' 'Toho se bojím...'

'Prokázáte mi dobrodiní, řekl neteři mně všechno nejednou, hus da vám za to vděčna.'

Bylo vidět, že panu Světovu není snadno ulínit tak.

'Směl bych se vás otáztí, řekl po některém okamžiku, kdy vám pan baron posledně psal?'

Pavluše jmenovala dátum.

'A to dával ještě naději, že přijde?'

'Ohlášoval najisto svůj příchod.'

'A vy jste neměla nijaké nedůvěry v jeho slovo?'

'Měla jsem ji mlti?'

'Bojí mne, že zrovna já mám být tak nebláhým poslem.'

Váhal ještě pověditi plnou pravdu. Po několika nových otázkách ještě řekl: 'Je mi neumírně těžko vysloviti, že pan baron bez pochyby sliboval, co splnit ani nechtěl.'

'Tomu nikdy neuvěřím!' zvolala slečna s prudkostí a ní jindy neviděnou.

'Májte mne omluvna, že jsem si nejím o tom zjednal důkazy ale že mi připadá i nevděčná úcta vás o tom přeověřovati.'

'A jaké jsou toho důkazy?'

'Táhož asi dne, co vám pan baron psal onen list, dal i svým rodičům slovo, že si vezme nevěstu, kterou oni jemu vyhlídli.'

Pavluše obracuje stranou pobledlý svůj obličej nepravidelně odychovala.

'Nutil ho' — vypravila stěž a úst.

'Muže! Pnoletého muže!'

'Byli by ho viděli — nechtěl se státi žebrákem...'

'Měl pojištěné jmění po matce.'

Pavluše hledala ještě nějakou novou námitku, pak ale jen zašeptala: 'Jste velmi dopodrobna spraven...'

'Nezapírám, že jsem si na tom dal záležeti. Nebyť to mi kousejtno, jak se pan baron zachová — a moje víra v něj od samého počátku nebyla tak pevná jako vaše. I neváhal jsem se opatřit na blízku něho bystré oči, které každé jeho krok pozorně sledovaly. Každé slovo, které vám o něm pravím, mohu stvrditi psaními a telegramy úplně spolehlivými, které jsem s sebou přinesl...'

'A proč jste si tolik práce nadělal?'

'Pro vás slečno.'

'Nemohu vám za to děkovati!' zasařovala ona v jakémsi korečném rozochvění.

'Nyní již nemohu smilovati,' pravil, 'to pán, o něm mluvím, nezasluhuje nikaké omluvy, nejmladší pak, slečna, a vaších úst. Neboť vás klamal spůsobem, který se chladnějším člověku podobá. O svém poměru k vám doma vůbec smísky neulínal.'

Pavluše ještě více stranou se odvrátila a k Rusovi jen ruku posvětila, jako by dále též jeho chtěla zastaviti.

'A konečně,' dokládá on neoboha toho, 'dovrší jednání svoje skutkem, který celou jeho povahu a všechno jeho cenu v pravém světle ukazuje; vylíčil se veliké peníze a uprokl kamzí do ciziny — a provdanou ženštinou.'

'Opusťte,' řekla svapně slečna — 'máste se vzdáti —'

'Hovráte se — za mne se hovráte?'

Neodpověděla více. Učinila první krok k odchodu, ale byl to krok tak nejistý, že se div nepoděkla. Pan Světov sprudka pískobit a chytí ji za ruku. Dotknutí jeho málo a si ten úšinek, že se rázem vzhopila a ku druhým šmáčkem, které ovšem byly docela na bíleku, vzpomněla se a v nich amanoš.

Jako pan Světov tak jsem se ani já tak náhle ukončení rozhovoru té nenadála. Brzy jsem se ovšem a překvapení svého vzpomínala i spěchala jsem za Pavluši. Nalezla jsem ji v pokoji, kde máš minulé noci byla vyprávěla svůj příběh. Ale která se za těch několik okamžiků proměnila! Oko její široko otevřené škalo věkou a patřilo se všeho kolem sebe ne nevidělo — dotkla se i mne, ale tak, jako bych mu byla předmetem docela cizím a lhostojným. Na tváři její bylo štíhlé hrozný zápas — byl to zápas života se smrtí aneb rozumu se šílenstvím. Mne pojal nově slovný strach — podobalo se mi, že stly její náde všechnu miru přepjaté náhle prasknou, že vykřikne a vypustí ducha... Chytila jsem ji ve své náručí, hladila jsem ji, přimlouvala jsem jí slovy, která mi úkostat moje na jazyk kládla. — 'Umru!' řekla ona konečně temným hlasem a s pobledlým soulazím. — 'To nelze přetít! Nelze! Nelze!' odporovala pak ustavičně k němu chláchole. Po chvíli zburta povstala. 'Vlak tedy nesmím umřít!' zvolala. 'O moji ubozí rodičové! A otec sem přijde! Neamí mne spátit — nikomu nesmím přitit na oči! Pryč odtud — pryč nákam, kde není lidí!...' Vzpomněla si, že já se chci uchýliti do lože. 'Půjdu s tebou!' — Já odmítla. — 'Zůstanou zde, nepřetrvám tento den, snad tu hodinu — a zde zahynout nesmím! Nevezmeš-li mne, půjdu sama — jen mne nezar. sruj! Já musím odtud!...' Neobývalo mně, než ty jí po věli: 'Půjdemte spole! — Mějslib jí poněkud stlu navrátili. Vlak umklá skoro naprosto — a její vzezření, její každé hnutí a slůvko, které jí ukončilo, to vše bylo ostré dýtko do mé duše, neboť vždy více utrzovaly mou domněnku, že jí v lesní samotě žene nejděnější úmysl... Žofie přišla k našim dvěm a žertovala, proč se zavrátíme. Tu se Pavluše ku podivu rychle ovládla a potom ku podivu dobře všechno, co se v ní dělo, přetvářkou zastítili doreďa. Já však jsem byla na mučidlech, nevědouc, co počítu. Světiti mohla jsem se jenom jednoma člověku — a to jete byl vy. Pomýšlela jsem na to, jakým způsobem k vám se dostat a za pomoc vás požádat — když jste v tom jako pravý anděl stráče přede mnou se objevil.'

'Opusťte,' řekla svapně slečna — 'máste se vzdáti —'

'Hovráte se — za mne se hovráte?'

Neodpověděla více. Učinila první krok k odchodu, ale byl to krok tak nejistý, že se div nepoděkla. Pan Světov sprudka pískobit a chytí ji za ruku. Dotknutí jeho málo a si ten úšinek, že se rázem vzhopila a ku druhým šmáčkem, které ovšem byly docela na bíleku, vzpomněla se a v nich amanoš.

Jako pan Světov tak jsem se ani já tak náhle ukončení rozhovoru té nenadála. Brzy jsem se ovšem a překvapení svého vzpomínala i spěchala jsem za Pavluši. Nalezla jsem ji v pokoji, kde máš minulé noci byla vyprávěla svůj příběh. Ale která se za těch několik okamžiků proměnila! Oko její široko otevřené škalo věkou a patřilo se všeho kolem sebe ne nevidělo — dotkla se i mne, ale tak, jako bych mu byla předmetem docela cizím a lhostojným. Na tváři její bylo štíhlé hrozný zápas — byl to zápas života se smrtí aneb rozumu se šílenstvím. Mne pojal nově slovný strach — podobalo se mi, že stly její náde všechnu miru přepjaté náhle prasknou, že vykřikne a vypustí ducha... Chytila jsem ji ve své náručí, hladila jsem ji, přimlouvala jsem jí slovy, která mi úkostat moje na jazyk kládla. — 'Umru!' řekla ona konečně temným hlasem a s pobledlým soulazím. — 'To nelze přetít! Nelze! Nelze!' odporovala pak ustavičně k němu chláchole. Po chvíli zburta povstala. 'Vlak tedy nesmím umřít!' zvolala. 'O moji ubozí rodičové! A otec sem přijde! Neamí mne spátit — nikomu nesmím přitit na oči! Pryč odtud — pryč nákam, kde není lidí!...' Vzpomněla si, že já se chci uchýliti do lože. 'Půjdu s tebou!' — Já odmítla. — 'Zůstanou zde, nepřetrvám tento den, snad tu hodinu — a zde zahynout nesmím! Nevezmeš-li mne, půjdu sama — jen mne nezar. sruj! Já musím odtud!...' Neobývalo mně, než ty jí po věli: 'Půjdemte spole! — Mějslib jí poněkud stlu navrátili. Vlak umklá skoro naprosto — a její vzezření, její každé hnutí a slůvko, které jí ukončilo, to vše bylo ostré dýtko do mé duše, neboť vždy více utrzovaly mou domněnku, že jí v lesní samotě žene nejděnější úmysl... Žofie přišla k našim dvěm a žertovala, proč se zavrátíme. Tu se Pavluše ku podivu rychle ovládla a potom ku podivu dobře všechno, co se v ní dělo, přetvářkou zastítili doreďa. Já však jsem byla na mučidlech, nevědouc, co počítu. Světiti mohla jsem se jenom jednoma člověku — a to jete byl vy. Pomýšlela jsem na to, jakým způsobem k vám se dostat a za pomoc vás požádat — když jste v tom jako pravý anděl stráče přede mnou se objevil.'

'Opusťte,' řekla svapně slečna — 'máste se vzdáti —'

'Hovráte se — za mne se hovráte?'

Neodpověděla více. Učinila první krok k odchodu, ale byl to krok tak nejistý, že se div nepoděkla. Pan Světov sprudka pískobit a chytí ji za ruku. Dotknutí jeho málo a si ten úšinek, že se rázem vzhopila a ku druhým šmáčkem, které ovšem byly docela na bíleku, vzpomněla se a v nich amanoš.

Jako pan Světov tak jsem se ani já tak náhle ukončení rozhovoru té nenadála. Brzy jsem se ovšem a překvapení svého vzpomínala i spěchala jsem za Pavluši. Nalezla jsem ji v pokoji, kde máš minulé noci byla vyprávěla svůj příběh. Ale která se za těch několik okamžiků proměnila! Oko její široko otevřené škalo věkou a patřilo se všeho kolem sebe ne nevidělo — dotkla se i mne, ale tak, jako bych mu byla předmetem docela cizím a lhostojným. Na tváři její bylo štíhlé hrozný zápas — byl to zápas života se smrtí aneb rozumu se šílenstvím. Mne pojal nově slovný strach — podobalo se mi, že stly její náde všechnu miru přepjaté náhle prasknou, že vykřikne a vypustí ducha... Chytila jsem ji ve své náručí, hladila jsem ji, přimlouvala jsem jí slovy, která mi úkostat moje na jazyk kládla. — 'Umru!' řekla ona konečně temným hlasem a s pobledlým soulazím. — 'To nelze přetít! Nelze! Nelze!' odporovala pak ustavičně k němu chláchole. Po chvíli zburta povstala. 'Vlak tedy nesmím umřít!' zvolala. 'O moji ubozí rodičové! A otec sem přijde! Neamí mne spátit — nikomu nesmím přitit na oči! Pryč odtud — pryč nákam, kde není lidí!...' Vzpomněla si, že já se chci uchýliti do lože. 'Půjdu s tebou!' — Já odmítla. — 'Zůstanou zde, nepřetrvám tento den, snad tu hodinu — a zde zahynout nesmím! Nevezmeš-li mne, půjdu sama — jen mne nezar. sruj! Já musím odtud!...' Neobývalo mně, než ty jí po věli: 'Půjdemte spole! — Mějslib jí poněkud stlu navrátili. Vlak umklá skoro naprosto — a její vzezření, její každé hnutí a slůvko, které jí ukončilo, to vše bylo ostré dýtko do mé duše, neboť vždy více utrzovaly mou domněnku, že jí v lesní samotě žene nejděnější úmysl... Žofie přišla k našim dvěm a žertovala, proč se zavrátíme. Tu se Pavluše ku podivu rychle ovládla a potom ku podivu dobře všechno, co se v ní dělo, přetvářkou zastítili doreďa. Já však jsem byla na mučidlech, nevědouc, co počítu. Světiti mohla jsem se jenom jednoma člověku — a to jete byl vy. Pomýšlela jsem na to, jakým způsobem k vám se dostat a za pomoc vás požádat — když jste v tom jako pravý anděl stráče přede mnou se objevil.'

'Opusťte,' řekla svapně slečna — 'máste se vzdáti —'

'Hovráte se — za mne se hovráte?'

Neodpověděla více. Učinila první krok k odchodu, ale byl to krok tak nejistý, že se div nepoděkla. Pan Světov sprudka pískobit a chytí ji za ruku. Dotknutí jeho málo a si ten úšinek, že se rázem vzhopila a ku druhým šmáčkem, které ovšem byly docela na bíleku, vzpomněla se a v nich amanoš.

Jako pan Světov tak jsem se ani já tak náhle ukončení rozhovoru té nenadála. Brzy jsem se ovšem a překvapení svého vzpomínala i spěchala jsem za Pavluši. Nalezla jsem ji v pokoji, kde máš minulé noci byla vyprávěla svůj příběh. Ale která se za těch několik okamžiků proměnila! Oko její široko otevřené škalo věkou a patřilo se všeho kolem sebe ne nevidělo — dotkla se i mne, ale tak, jako bych mu byla předmetem docela cizím a lhostojným. Na tváři její bylo štíhlé hrozný zápas — byl to zápas života se smrtí aneb rozumu se šílenstvím. Mne pojal nově slovný strach — podobalo se mi, že stly její náde všechnu miru přepjaté náhle prasknou, že vykřikne a vypustí ducha... Chytila jsem ji ve své náručí, hladila jsem ji, přimlouvala jsem jí slovy, která mi úkostat moje na jazyk kládla. — 'Umru!' řekla ona konečně temným hlasem a s pobledlým soulazím. — 'To nelze přetít! Nelze! Nelze!' odporovala pak ustavičně k němu chláchole. Po chvíli zburta povstala. 'Vlak tedy nesmím umřít!' zvolala. 'O moji ubozí rodičové! A otec sem přijde! Neamí mne spátit — nikomu nesmím přitit na oči! Pryč odtud — pryč nákam, kde není lidí!...' Vzpomněla si, že já se chci uchýliti do lože. 'Půjdu s tebou!' — Já odmítla. — 'Zůstanou zde, nepřetrvám tento den, snad tu hodinu — a zde zahynout nesmím! Nevezmeš-li mne, půjdu sama — jen mne nezar. sruj! Já musím odtud!...' Neobývalo mně, než ty jí po věli: 'Půjdemte spole! — Mějslib jí poněkud stlu navrátili. Vlak umklá skoro naprosto — a její vzezření, její každé hnutí a slůvko, které jí ukončilo, to vše bylo ostré dýtko do mé duše, neboť vždy více utrzovaly mou domněnku, že jí v lesní samotě žene nejděnější úmysl... Žofie přišla k našim dvěm a žertovala, proč se zavrátíme. Tu se Pavluše ku podivu rychle ovládla a potom ku podivu dobře všechno, co se v ní dělo, přetvářkou zastítili doreďa. Já však jsem byla na mučidlech, nevědouc, co počítu. Světiti mohla jsem se jenom jednoma člověku — a to jete byl vy. Pomýšlela jsem na to, jakým způsobem k vám se dostat a za pomoc vás požádat — když jste v tom jako pravý anděl stráče přede mnou se objevil.'

'Opusťte,' řekla svapně slečna — 'máste se vzdáti —'

'Hovráte se — za mne se hovráte?'

Neodpověděla více. Učinila první krok k odchodu, ale byl to krok tak nejistý, že se div nepoděkla. Pan Světov sprudka pískobit a chytí ji za ruku. Dotknutí jeho málo a si ten úšinek, že se rázem vzhopila a ku druhým šmáčkem, které ovšem byly docela na bíleku, vzpomněla se a v nich amanoš.

Jako pan Světov tak jsem se ani já tak náhle ukončení rozhovoru té nenadála. Brzy jsem se ovšem a překvapení svého vzpomínala i spěchala jsem za Pavluši. Nalezla jsem ji v pokoji, kde máš minulé noci byla vyprávěla svůj příběh. Ale která se za těch několik okamžiků proměnila! Oko její široko otevřené škalo věkou a patřilo se všeho kolem sebe ne nevidělo — dotkla se i mne, ale tak, jako bych mu byla předmetem docela cizím a lhostojným. Na tváři její bylo štíhlé hrozný zápas — byl to zápas života se smrtí aneb rozumu se šílenstvím. Mne pojal nově slovný strach — podobalo se mi, že stly její náde všechnu miru přepjaté náhle prasknou, že vykřikne a vypustí ducha... Chytila jsem ji ve své náručí, hladila jsem ji, přimlouvala jsem jí slovy, která mi úkostat moje na jazyk kládla. — 'Umru!' řekla ona konečně temným hlasem a s pobledlým soulazím. — 'To nelze přetít! Nelze! Nelze!' odporovala pak ustavičně k němu chláchole. Po chvíli zburta povstala. 'Vlak tedy nesmím umřít!' zvolala. 'O moji ubozí rodičové! A otec sem přijde! Neamí mne spátit — nikomu nesmím přitit na oči! Pryč odtud — pryč nákam, kde není lidí!...' Vzpomněla si, že já se chci uchýliti do lože. 'Půjdu s tebou!' — Já odmítla. — 'Zůstanou zde, nepřetrvám tento den, snad tu hodinu — a zde zahynout nesmím! Nevezmeš-li mne, půjdu sama — jen mne nezar. sruj! Já musím odtud!...' Neobývalo mně, než ty jí po věli: 'Půjdemte spole! — Mějslib jí poněkud stlu navrátili. Vlak umklá skoro naprosto — a její vzezření, její každé hnutí a slůvko, které jí ukončilo, to vše bylo ostré dýtko do mé duše, neboť vždy více utrzovaly mou domněnku, že jí v lesní samotě žene nejděnější úmysl... Žofie přišla k našim dvěm a žertovala, proč se zavrátíme. Tu se Pavluše ku podivu rychle ovládla a potom ku podivu dobře všechno, co se v ní dělo, přetvářkou zastítili doreďa. Já však jsem byla na mučidlech, nevědouc, co počítu. Světiti mohla jsem se jenom jednoma člověku — a to jete byl vy. Pomýšlela jsem na to, jakým způsobem k vám se dostat a za pomoc vás požádat — když jste v tom jako pravý anděl stráče přede mnou se objevil.'

'Opusťte,' řekla svapně slečna — 'máste se vzdáti —'

'Hovráte se — za mne se hovráte?'

Neodpověděla více. Učinila první krok k odchodu, ale byl to krok tak nejistý, že se div nepoděkla. Pan Světov sprudka pískobit a chytí ji za ruku. Dotknutí jeho málo a si ten úšinek, že se rázem vzhopila a ku druhým šmáčkem, které ovšem byly docela na bíleku, vzpomněla se a v nich amanoš.

Jako pan Světov tak jsem se ani já tak náhle ukončení rozhovoru té nenadála. Brzy jsem se ovšem a překvapení svého vzpomínala i spěchala jsem za Pavluši. Nalezla jsem ji v pokoji, kde máš minulé noci byla vyprávěla svůj příběh. Ale která se za těch několik okamžiků proměnila! Oko její široko otevřené škalo věkou a patřilo se všeho kolem sebe ne nevidělo — dotkla se i mne, ale tak, jako bych mu byla předmetem docela cizím a lhostojným. Na tváři její bylo štíhlé hrozný zápas — byl to zápas života se smrtí aneb rozumu se šílenstvím. Mne pojal nově slovný strach — podobalo se mi, že stly její náde všechnu miru přepjaté náhle prasknou, že vykřikne a vypustí ducha... Chytila jsem ji ve své náručí, hladila jsem ji, přimlouvala jsem jí slovy, která mi úkostat moje na jazyk kládla. — 'Umru!' řekla ona konečně temným hlasem a s pobledlým soulazím. — 'To nelze přetít! Nelze! Nelze!' odporovala pak ustavičně k němu chláchole. Po chvíli zburta povstala. 'Vlak tedy nesmím umřít!' zvolala. 'O moji ubozí rodičové! A otec sem přijde! Neamí mne spátit — nikomu nesmím přitit na oči! Pryč odtud — pryč nákam, kde není lidí!...' Vzpomněla si, že já se chci uchýliti do lože. 'Půjdu s tebou!' — Já odmítla. — 'Zůstanou zde, nepřetrvám tento den, snad tu hodinu — a zde zahynout nesmím! Nevezmeš-li mne, půjdu sama — jen mne nezar. sruj! Já musím odtud!...' Neobývalo mně, než ty jí po věli: 'Půjdemte spole! — Mějslib jí poněkud stlu navrátili. Vlak umklá skoro naprosto — a její vzezření, její každé hnutí a slůvko, které jí ukončilo, to vše bylo ostré dýtko do mé duše, neboť vždy více utrzovaly mou domněnku, že jí v lesní samotě žene nejděnější úmysl... Žofie přišla k našim dvěm a žertovala, proč se zavrátíme. Tu se Pavluše ku podivu rychle ovládla a potom ku podivu dobře všechno, co se v ní dělo, přetvářkou zastítili doreďa. Já však jsem byla na mučidlech, nevědouc, co počítu. Světiti mohla jsem se jenom jednoma člověku — a to jete byl vy. Pomýšlela jsem na to, jakým způsobem k vám se dostat a za pomoc vás požádat — když jste v tom jako pravý anděl stráče přede mnou se objevil.'

'Opusťte,' řekla svapně slečna — 'máste se vzdáti —'

'Hovráte se — za mne se hovráte?'

Neodpověděla více. Učinila první krok k odchodu, ale byl to krok tak nejistý, že se div nepoděkla. Pan Světov sprudka pískobit a chytí ji za ruku. Dotknutí jeho málo a si ten úšinek, že se rázem vzhopila a ku druhým šmáčkem, které ovšem byly docela na bíleku, vzpomněla se a v nich amanoš.

Jako pan Světov tak jsem se ani já tak náhle ukončení rozhovoru té nenadála. Brzy jsem se ovšem a překvapení svého vzpomínala i spěchala jsem za Pavluši. Nalezla jsem ji v pokoji, kde máš minulé noci byla vyprávěla svůj příběh. Ale která se za těch několik okamžiků proměnila! Oko její široko otevřené škalo věkou a patřilo se všeho kolem sebe ne nevidělo — dotkla se i mne, ale tak, jako bych mu byla předmetem docela cizím a lhostojným. Na tváři její bylo štíhlé hrozný zápas — byl to zápas života se smrtí aneb rozumu se šílenstvím. Mne pojal nově slovný strach — podobalo se mi, že stly její náde všechnu miru přepjaté náhle prasknou, že vykřikne a vypustí ducha... Chytila jsem ji ve své náručí, hladila jsem ji, přimlouvala jsem jí slovy, která mi úkostat moje na jazyk kládla. — 'Umru!' řekla ona konečně temným hlasem a s pobledlým soulazím. — 'To nelze přetít! Nelze! Nelze!' odporovala pak ustavičně k němu chláchole. Po chvíli zburta povstala. 'Vlak tedy nesmím umřít!' zvolala. 'O moji ubozí rodičové! A otec sem přijde! Neamí mne spátit — nikomu nesmím přitit na oči! Pryč odtud — pryč nákam, kde není lidí!...' Vzpomněla si, že já se chci uchýliti do lože. 'Půjdu s tebou!' — Já odmítla. — 'Zůstanou zde, nepřetrvám tento den, snad tu hodinu — a zde zahynout nesmím! Nevezmeš-li mne, půjdu sama — jen mne nezar. sruj! Já musím odtud!...' Neobývalo mně, než ty jí po věli: 'Půjdemte spole! — Mějslib jí poněkud stlu navrátili. Vlak umklá skoro naprosto — a její vzezření, její každé hnutí a slůvko, které jí ukončilo, to vše bylo ostré dýtko do mé duše, neboť vždy více utrzovaly mou domněnku, že jí v lesní samotě žene nejděnější úmysl... Žofie přišla k našim dvěm a žertovala, proč se zavrátíme. Tu se Pavluše ku podivu rychle ovládla a potom ku podivu dobře všechno, co se v ní dělo, přetvářkou zastítili doreďa. Já však jsem byla na mučidlech, nevědouc, co počítu. Světiti mohla jsem se jenom jednoma člověku — a to jete byl vy. Pomýšlela jsem na to, jakým způsobem k vám se dostat a za pomoc vás požádat — když jste v tom jako pravý anděl stráče přede mnou se objevil.'

'Opusťte,' řekla svapně slečna — 'máste se vzdáti —'

'Hovráte se — za mne se hovráte?'

Neodpověděla více. Učinila první krok k odchodu, ale byl to krok tak nejistý, že se div nepoděkla. Pan Světov sprudka pískobit a chytí ji za ruku. Dotknutí jeho málo a si ten úšinek, že se rázem vzhopila a ku druhým šmáčkem, které ovšem byly docela na bíleku, vzpomněla se a v nich amanoš.

Jako pan Světov tak jsem se ani já tak náhle ukončení rozhovoru té nenadála. Brzy jsem se ovšem a překvapení svého vzpomínala i spěchala jsem za Pavluši. Nalezla jsem ji v pokoji, kde máš minulé noci byla vyprávěla svůj příběh. Ale která se za těch několik okamžiků proměnila! Oko její široko otevřené škalo věkou a patřilo se všeho kolem sebe ne nevidělo — dotkla se i mne, ale tak, jako bych mu byla předmetem docela cizím a lhostojným. Na tváři její bylo štíhlé hrozný zápas — byl to zápas života se smrtí aneb rozumu se šílenstvím. Mne pojal nově slovný strach — podobalo se mi, že stly její náde všechnu miru přepjaté náhle prasknou, že vykřikne a vypustí ducha... Chytila jsem ji ve své náručí, hladila jsem ji, přimlouvala jsem jí slovy, která mi úkostat moje na jazyk kládla. — 'Umru!' řekla ona konečně temným hlasem a s pobledlým soulazím. — 'To nelze přetít! Nelze! Nelze!' odporovala pak ustavičně k němu chláchole. Po chvíli zburta povstala. 'Vlak tedy nesmím umřít!' zvolala. 'O moji ubozí rodičové! A otec sem přijde! Neamí mne spátit — nikomu nesmím přitit na oči! Pryč odtud — pryč nákam, kde není lidí!...' Vzpomněla si, že já se chci uchýliti do lože. 'Půjdu s tebou!' — Já odmítla. — 'Zůstanou zde, nepřetrvám tento den, snad tu hodinu — a zde zahynout nesmím! Nevezmeš-li mne, půjdu sama — jen mne nezar. sruj! Já musím odtud!...' Neobývalo mně, než ty jí po věli: 'Půjdemte spole! — Mějslib jí poněkud stlu navrátili. Vlak umklá skoro naprosto — a její vzezření, její každé hnutí a slůvko, které jí ukončilo, to vše bylo ostré dýtko do mé duše, neboť vždy více utrzovaly mou domněnku, že jí v lesní samotě žene nejděnější úmysl... Žofie přišla k našim dvěm a žertovala, proč se zavrátíme. Tu se Pavluše ku podivu rychle ovládla a potom ku podivu dobře všechno, co se v ní dělo, přetvářkou zastítili doreďa. Já však jsem byla na mučidlech, nevědouc, co počítu. Světiti mohla jsem se jenom jednoma člověku — a to jete byl vy. Pomýšlela jsem na to, jakým způsobem k vám se dostat a za pomoc vás požádat — když jste v tom jako pravý anděl stráče přede mnou se objevil.'

'Opusťte,' řekla svapně slečna — 'máste se vzdáti —'

Vinnost k tomu mám — i vší slávu — ale zdáti také mou?'

'Vy jste očekávali moje neoklamal,' končila paní Potocká. 'Chvat i bouře nedovolily, abych vám dříve podala vysvětlení — a konečně dopadlo všechno lépe, nežli jsem se nadála. Nyní se mi zdá, že i ten chvat i ta bouře měly u nás přitelnyh také dohrý šlánek. Těto i duch její byly plně zasměšny, byla od nebláhého hlouhání náleží odřetená a mysl její byla jinými dojmy mocně očišována. Snad se také v ní teď zase epše vyjasní. Za to však náležitě prosím, abyste a ní ještě sám promluvil, než vás odtud strážím. A to, nejrádi bych to mu byla, kdy byste to mohli stále s námi býti?'

Po těchto slovech Čáček povstal, pohodl, jak vysokou slunce stoř, podíval se na hodiny. — Státo tu býti! Již mi skoro bylo, jako by se neměl vrátiti — jako by se svěřen neodolatelým proudem do dálek od ciziny byl zanesen a naspět více nemohl. Již zase do Bukové — podivná myšlenka! A přece se tak sama sebou rozuměla — i paní Potocká jako by mu chtěla dáti na srozuměnou: 'Už je tu, abyste tel zasedomě...'

V pravdě toho paní Potocká byla velmi dotkla. Povstala též a po delší chvíli zase pozorově Čáček na v obličej pohleděla.

'Však i vám něco rozumá, pane faráři,' pravila, více než jeho vzezřením se pozastavuje, nežli na levo dáti chtěla.

'Proč pak?' odvětil jí on — ale ona se nedala odhýti.

'Stokrát už fanala mi na steh otáčka, co vám sbáti, tanula mi na steh po každé, kdykoli jsem se za poslední doby s vámi setkala — vlak nechtila jsem se vám sděti ještě včetejněji, nežli jsem. Nyní vlak — aneb mi nemůžete pranic svěditi?'

Čáček hleděl před sebe okamžik se rozmýšlet. Pak zdráhavě řekl: 'Bylo to tolik starostí — a hned sas uzavřel.'

'Ano bylo nás příliš mnoho, kteří jsme vám působili trampoty a trudy. Ale ve mně, když vás vidím přepadého a zamklého, vždycky se oaze zlé svědomí.'

'Jaké zlé svědomí?'

Mladá paní chtěla odpovídati, když v tom zrak její na Padila padl.

Jakož se snadno domyslíti, dlouhé besedování Mínoa s Čáčkým nepůsobilo Padilovi žádně zvláštní rozkoše. Nechtěl ovšem aby viděl, že se na ně dívá, a tolik přemoci se nedovodil, aby se na ně nedíval; zašel tedy do atromy, odkud sám zrakům jejich ukryt je pozorovati mohl. A tu — je pravda — přistoupil k němu pokušitel i nešepřával mu, jak jest to snadňouké, dopřítiti se tak blízko ku vdoviče a jejímu společníkovi, že by mu ani slovíčko z úst jejich nešlo. I pravil mu hlas pokušitel, že by vlastně nechtěl nic jiného, než co byl už dříve činil, že by se totiž jenom v nerušeném pohodlí a bezky z blízka na tvář Mínoa dívatí mohl. Byl to velmi svéděný hlas, ale Padil mu přece odolal; vdovička se ovšem sotva pauzou spovídal, ale ještě méně bylo pravdě podobno, že sobě žádala, aby Padil byl svědkem jejich rozmluvy: kdy by pak jí poslechal proti jejímu přání, rozmnožil by jen počet vroubků, které u ní už měl a které mu ona — jak bylo ze všeho stejno — tak levně